

Sygn. akt III AUa 976/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Pasek
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy (...) Szpitala (...) w L.

z udziałem zainteresowanych Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) Spółka Partnerska w L. i E. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji (...) Szpitala (...) w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt VII U 1188/14

oddala apelację.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krystyna Smaga Małgorzata Pasek

III AUa 976/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2014 r, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 91 ust. 5, art. 8 ust. 2a, art. 18 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r, poz. 1442) oraz art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r Nr 164, poz. 1027 z zm.), w nawiązaniu do protokołu kontroli z 16 grudnia 2013 r oraz aneksu do protokołu kontroli z 9 stycznia 2014 r, stwierdził że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia E. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika

składek (...) Szpital (...) wynosi za luty 2012 r kwoty wskazane w decyzji. Organ wskazał, że E. G., pracownik (...) Szpitala (...) w L., świadcząc pracę w ramach umów cywilnoprawnych, zawartych przez nią z Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...), w istocie wykonywała pracę na rzecz swojego pracodawcy, tj. (...), wobec czego uzyskała ona na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej status pracownika, którego przychód z tytułu wykonywania przez niego umów cywilnoprawnych powinien być uwzględniony w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy.

W odwołaniu Dyrektor (...) Szpitala (...) w L. wnosił o uchylenie decyzji jako przedwczesnej i o zasądzenie od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania. Strona skarżąca podniosła zarzut dokonania przez organ błędnej wykładni art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co doprowadziło do niewłaściwego ustalenia, że to (...) w L. jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne osób zatrudnionych na podstawie umów zleceń przez podmiot zewnętrzny, z którym (...) miał zawarte umowy o świadczenie usług zdrowotnych. Skarżący wskazał na przepis art. 35 ust. 1 ustawy o zoz oraz art. 26 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, które dopuszczają możliwość zamówienia na udzielenie w określonym zakresie świadczeń zdrowotnych podmiotowi wykonującemu działalność leczniczą. Stosownie do cytowanego przez skarżącego orzecznictwa zawarta w takim trybie umowa jest umową nazwaną, do której nie mają zastosowania przepisy kodeksu cywilnego w zakresie umowy zlecenia. Wobec czego zdaniem skarżącego umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne nie odpowiada rodzajowo żadnej z umów ujętych w katalogu określonym przez art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Tym samym w ocenie skarżącego zawarcie tego rodzaju umowy w żadnym przypadku nie powoduje obowiązku naliczania i odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne przez pracodawcę - (...). Nadto skarżący podniósł, że przyjęta przez organ wykładnia art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a wynikająca z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r, jest nieuprawniona z uwagi na zupełnie inny stan faktyczny, w jakim uchwała zapadła. Jednocześnie skarżący wskazał, że wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek było co najmniej przedwczesne, bo niepoprzedzone wydaniem decyzji o podleganiu ubezpieczeniom społecznym osoby wykonującej umowę cywilnoprawną tak jak pracowników (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2014 r Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...).

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

E. G. była zatrudniona w (...) Szpitalu (...) w L. (uprzednio (...) Szpitalu (...) im. prof. A. G. w L.) na podstawie umowy o pracę od 1 maja 2008 r do 30 kwietnia 2014 r, w niepełnym wymiarze czasu pracy, tj. 1/2 etatu, jako starszy asystent na(...). Umowa o pracę stanowiła tytułu do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Do obowiązków zainteresowanej, wykonywanych w ramach umowy o pracę, należał między innymi nadzór nad procesem leczenia i diagnostyki chorego, stosownie do potrzeb wynikających z realizowanego planu ilościowo - finansowego świadczeń zdrowotnych i procesu dydaktycznego, prowadzenie i nadzorowanie pełnego procesu leczenia pacjentów hospitalizowanych i leczonych ambulatoryjnie, udzielanie konsultacji medycznych na rzecz pacjentów hospitalizowanych w innych oddziałach szpitala, prowadzenie dokumentacji medycznej, w szczególności respektowanie zasady bieżącego dokonywania wpisów, ich autoryzacji i rzetelności oraz ochrony danych zawartych w dokumentacji medycznej oraz prawidłowe i terminowe uzupełnianie danych w systemie informatycznym szpitala.

W związku z potrzebami (...) Szpitala (...) w L. w zakresie zmniejszenia kosztów osobowych związanych z realizacją dodatkowych dyżurów lekarzy, pomiędzy tym podmiotem a Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L., zawarta została 30 grudnia 2011 r umowa NR (...) o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne na czas określony od 1 stycznia 2012 r do 31 grudnia 2012 r. Przedmiotem umowy było udzielenie świadczeń zdrowotnych w zakresie Kardiologia Dziecięca w dni powszednie od godziny 15.35 do godziny 8.00 dnia następnego, a w soboty, niedziele i święta w trybie całodobowym, na rzecz pacjentów (...). Miejscem wykonania umowy były pomieszczenia (...) Szpitala (...) w L., wskazane przez ten podmiot, przy wykorzystaniu aparatury medycznej i wyposażenia

pomieszczeń oraz materiałów będących w posiadaniu Szpitala, na co ten udzielił zgody i co zostało uwzględnione przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia. Do realizacji umowy Szpital zabezpieczył obsługę pielęgniarską, administracyjną i gospodarczą. Bezpośrednią ocenę merytoryczną nad organizacją udzielania świadczeń zdrowotnych przez Spółkę, pełną ocenę merytoryczną nad organizacją udzielanych świadczeń zdrowotnych oraz bezpośredni nadzór i kontrolę nad organizacją udzielanych świadczeń i prawidłowością realizacji umowy sprawowali pracownicy (...). Świadczeń zdrowotnych w ramach zawartej umowy mieli udzielać zatrudnieni na podstawie umowy o pracę w Szpitalu lekarze, w tym między innymi zainteresowana. Wskazana umowa została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez Szpital z dniem 29 lutego 2012 r.

W celu realizacji umowy z 30 grudnia 2011 r o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L. 1 stycznia 2012 r zawarła z zainteresowaną umowę cywilnoprawną, tj. umowę zlecenia. Na jej podstawie Spółka zleciła zainteresowanej wykonywanie prac medycznych związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w zakresie Kardiologii Dziecięcej od 1 stycznia 2012 r do 31 grudnia 2012 r, z wynagrodzeniem 57,31 zł brutto za godzinę, wypłacanym przez Spółkę. W ramach umowy zainteresowana pełniła dyżury w dni powszednie od godziny 15.35 nieprzerwanie do godziny 8.00 dnia następnego, a w soboty, niedziele i święta w trybie całodobowym. Umowa zlecenia została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez zainteresowaną z dniem 29 lutego 2012 r (umowy o pracę - k. 58, 61, zakres zadań, uprawnień i odpowiedzialności pracownika, k. 72 - 72v.; świadectwo pracy w aktach osobowych, k. 40 a.s.; pismo ws. wypowiedzeń umowy – akta ZUS; umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne zawarta 30 grudnia 2011 r, k. 5 a.s.; umowa zlecenia, k. 42 - 44 a.s.; zeznania J. S. przesłuchanego w charakterze strony, k. 114v. - 115, 115v. a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Nadto Sąd dał wiarę zeznaniom J. S., Dyrektora odwołującego się podmiotu, które znajdowały potwierdzenie w treści powołanych dokumentów. Nie były też kwestionowane przez organ. Podkreślenia wymaga, że Sąd postanowieniem z dnia 14 października 2014 r (k. 30 a.s.) określił pełnomocnikom stron 14 - dniowy termin na złożenie wszelkich wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia. W toku postępowania strony żadnych wniosków dowodowych nie zgłosiły.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie (...) Szpitala (...) w L. (uprzednio (...) Szpitala (...) im. prof. A. G. w L.) nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornych w sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz odwołania, należy ocena zasadności uznania przez ZUS zainteresowanej za pracownika w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r, poz. 121 z zm.) z tytułu wykonywanej przez nią umowy zlecenia, zawartej z Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L., na rzecz jej pracodawcy, tj. (...) Szpitala (...) w L.. W konsekwencji okoliczność sporną stanowi ocena zasadności uwzględnienia przez Zakład w podstawie wymiaru składek zainteresowanej na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz zdrowotne przychodu uzyskanego z tytułu wykonania umowy zlecenia z dnia 1 stycznia 2012 r oraz uznania pracodawcy zainteresowanej za płatnika składek z tego tytułu.

Podmiot odwołujący oraz zainteresowani nie kwestionowali natomiast ustalonej przez organ rentowy podstawy wymiaru składek, określonej w zaskarżonej decyzji.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, za pracownika, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przepis ma zastosowanie tylko do osób, które są pracownikami w rozumieniu art. 2 k.p. i dodatkowo wykonują pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej, w tym przepisie wymienionej, zawartej z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy.

Mając na uwadze powyższe, w literaturze przedmiotu zgodnie przyjmuje się, że cytowany przepis rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy o wykonywanie pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej przez osobę, która umowę taką zawarła z podmiotem trzecim, jednakże w ramach tej umowy cywilnoprawnej wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (K. Dziwota (w:) Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, red. J. Wantoch-Rekowski, Toruń-Warszawa 2007, s. 63; B. Gudowska (w:) Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, red. B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, Warszawa 2011, s. 200; M. Klimas, Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Warszawa 2013, s. 29). Kluczową zatem przesłanką, decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą.

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie poglądem, który Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował, przez wykonywanie pracy "na rzecz" pracodawcy w rozumieniu powołanego przepisu należy rozumieć "uzyskiwanie" przez pracodawcę "rezultatu pracy", w tym znaczeniu, że musi istnieć bezpośredni związek między korzyścią pracodawcy, która jest wymierna i związana z realizacją celów statutowych, a pracami wykonywanymi przez jego pracowników na podstawie umów cywilnoprawnych zawieranych z innym podmiotem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r, II UZP 6/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 259/09 oraz z dnia 25 maja 2010 r, I UK 354/09). Sąd powołał również pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012 r, III AUa 1031/12, zgodnie z którym odnosząc się do zwrotu "wykonuje pracę na rzecz pracodawcy", powołany Sąd wskazał, że "użyty w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot "działać na rzecz" użyty został w innym znaczeniu niż w języku prawa, w którym działanie "na czyjąś rzecz" może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 k.p.). Również wykonujący zlecenie "działa na rzecz zleceniodawcy" (art. 734 i n. k.c.). W kontekście art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot ten opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów, tj. 1) umowy o pracę, 2) umowy zlecenia między pracownikiem a osobą trzecią i 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy".

Sąd zauważył, że osoba, o której mowa w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, powinna być pracownikiem w dniu zawarcia umowy cywilnoprawnej ze swoim pracodawcą lub osobą trzecią, o ile na jej podstawie wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Zawarcie umowy cywilnoprawnej przed nawiązaniem stosunku pracy lub po jego ustaniu nie stanowi przesłanki do zastosowania powołanego przepisu, chyba że umowa ta była wykonywana w okresie trwania stosunku pracy.

Bezsporna w rozpoznawanej sprawie była okoliczność, że zainteresowana w dniu zawarcia umowy zlecenia, tj. 1 stycznia 2012 r oraz w całym okresie jej obowiązywania i wykonywania, była pracownikiem (...) Szpitala (...) w L., zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na stanowisku starszego asystenta na (...)i że wskazana umowa o pracę stanowiła tytułu do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Nadto bezspornym było, iż od 1 stycznia 2012 r do 29 lutego 2012 r zainteresowana świadczyła pracę na rzecz swego pracodawcy, wykonując umowę zlecenia, zawartą 1 stycznia 2012 r z podmiotem trzecim, tj. Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L.. Wskazana umowa zlecenia zawarta natomiast została w celu realizacji umowy NR (...) o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, zawartej pomiędzy pracodawcą zainteresowanej, a Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L. w dniu 30 grudnia 2011 r.

Pomimo bezsporności okoliczności wykonywania umowy zlecenia przez zainteresowaną na rzecz swego pracodawcy, na marginesie Sąd zaznaczył, że do okoliczności w sposób jednoznaczny ją potwierdzającą, w ocenie Sądu należy fakt, że zainteresowana wykonywała na jej podstawie prace medyczne związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w zakresie Kardiologii Dziecięcej, pełniąc dyżury w dni powszednie od godziny 15.35 do godziny 8.00 dnia następnego, a w soboty, niedziele i święta w trybie całodobowym, przy wykorzystaniu aparatury medycznej i wyposażenia

pomieszczeń oraz materiałów będących w posiadaniu pracodawcy oraz przy udziale zabezpieczonej przez Szpital obsługi pielęgniarskiej, administracyjnej i gospodarczej. Istotną okolicznością jest też fakt, że bezpośrednią ocenę merytoryczną nad organizacją udzielania świadczeń zdrowotnych przez Spółkę, pełną ocenę merytoryczną nad organizacją udzielanych świadczeń zdrowotnych oraz bezpośredni nadzór i kontrolę nad organizacją udzielanych świadczeń i prawidłowością realizacji umowy sprawowali pracownicy Szpitala. Natomiast o tym, że pracodawca zainteresowanej w wyniku umowy o podwykonawstwo, zawartej 30 grudnia 2011 r, przejmował w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz podmiotu trzeciego, świadczy tożsamość czynności wykonywanych przez zainteresowaną w ramach stosunku pracy na rzecz pracodawcy i czynności wykonywanych przez nią w ramach umowy zlecenia. Nadto w tym kontekście istotne jest, że umowa zlecenia z 1 stycznia 2012 r, zawarta między zainteresowaną a Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...), zawarta została w celu realizacji umowy z 30 grudnia 2011 r o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, której istotą było zaspokojenie potrzeb (...) Szpitala (...) w L. w zakresie zmniejszenia kosztów osobowych związanych z realizacją dodatkowych dyżurów lekarzy. W tym stanie rzeczy pełnienie przez zainteresowaną dyżurów zgodnie z treścią umowy zlecenia, w ramach których wykonywała prace medyczne związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w zakresie Kardiologii Dziecięcej, niewątpliwie powodowało "uzyskiwanie" przez pracodawcę "rezultatu pracy". W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie zaistniał bezpośredni związek między korzyścią pracodawcy, związaną z realizacją celów statutowych, a pracami wykonywanymi przez nią na podstawie umowy cywilnoprawnej, zawartej z innym podmiotem.

W tym stanie rzeczy zainteresowana wykonując pracę w oparciu o umowę zlecenia zawartą z Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L. na (...) (...) Szpitala (...) w L., w którym jednocześnie była zatrudniona w ramach umowy o pracę, świadczyła ją na rzecz swego pracodawcy.

W konsekwencji ziścił się podstawowy skutek uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej za pracownika, tj. objęcie zainteresowanej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnymi, rentowymi, chorobowymi i wypadkowymi tak, jak pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej). W związku z tym zainteresowana podlega obowiązkowi zgłoszenia do wymienionych ubezpieczeń społecznych, a obowiązek ten obciąża płatnika składek (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy systemowej) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r, I UK 259/09). Zainteresowana jako osoba, o której mowa w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy oraz umowy zlecenia. Przychody z tych źródeł podlegają zsumowaniu i stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe, stosownie do art. 18 ust. 1a i 3 w związku z ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej. Jednakże przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie "uwzględnia się" w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy.

W kwestii określenia podmiotu posiadającego statusu płatnika w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 2 września 2009 r, sygn. II UZP 6/09, zgodnie z którym pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy agencyjnej, umowy o dzieło, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy.

W ocenie Sądu bez znaczenia dla oceny zasadności odwołania i prawidłowości zaskarżonej decyzji pozostają podnoszone przez odwołujący podmiot okoliczności dotyczące charakteru prawnego umów, na podstawie których udziela się zamówienia na świadczenia zdrowotne. Szczególne unormowanie i charakter takiej umowy nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne nie stanowi tytułu ubezpieczenia i to nie ona podlega ocenie w kontekście zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej lecz umowa cywilnoprawna na podstawie której pracownik świadczy pracę na rzecz dotychczasowego pracodawcy w wykonaniu zamówienia na świadczenia zdrowotne.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek odwołującego podmiotu o uchylenie zaskarżonej decyzji jako przedwczesnej. W tej kwestii Sąd orzekający w pełni aprobuje stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie, wyrażone w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 r, w którym pośrednio Sąd ten nie podzielił argumentacji zaprezentowanej

przez odwołującego, poprzez oddalenie apelacji w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie w sytuacji w której decyzja w przedmiocie podstawy wymiaru składek nie była poprzedzona decyzją o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u płatnika składek, tak jak pracownika z tytułu umowy zlecenia zawartej przez niego z osobą trzecią, a świadczonej w istocie na rzecz swojego pracodawcy.

W myśl art. 81 ust. 1, ust. 5 i ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r, poz. 581) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe tych osób, tj. podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i chorobowe potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego.

Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika zainteresowanej Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L. o odroczenie terminu rozprawy oraz pominąć dowód z przesłuchania partnera Spółki W. K. i zainteresowanej z uwagi na to, że wskazane osoby zostały już skutecznie wezwane na termin posiedzenia w dniu 26 czerwca 2015 r, na którym jednak nie stawiły się oraz z uwagi na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w oparciu o przeprowadzone dowody.

W sytuacji ustalenia, że zainteresowana wykonując pracę w oparciu o umowę zlecenia zawartą z Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) z siedzibą w L. na (...) (...) Szpitala (...) w L., w którym jednocześnie była zatrudniona w ramach umowy o pracę, świadczyła ją na rzecz swego pracodawcy i w konsekwencji podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy i umowy zlecenia oraz przy uwzględnieniu okoliczności, że przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej "uwzględnia się" w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy, rozstrzygnięcie organu rentowego w przedmiocie uwzględnienia przychodów zainteresowanej, uzyskanych z tytułu wykonywania przez nią umowy cywilnoprawnej w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy, należało uznać za odpowiadające prawu.

Z powyższych względów i na mocy powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł (...) Szpital (...) w L., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I naruszenie przepisów postępowania, tj.:

i) art. 233 § 1 kpc przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i uznanie, że zachodzą przesłanki do uznania, iż osoby będące pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczące usługi na podstawie zlecenia/umowy cywilnoprawnej zawartej z podmiotem zewnętrznym są pracownikami w rozumieniu ustawy systemowej;

II naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do ustalenia, iż płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe za ubezpieczonych jest Szpital,

2) art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie, a z którego treści jednoznacznie wynika, że płatnikiem składek ubezpieczeniowych jest podmiot wypłacający wynagrodzenie,

3) art. 18 ust. 1a w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędną interpretację, co doprowadziło do ustalenia, że płatnikiem składek winien być wnioskodawca, a nie podmiot, z którym ubezpieczeni zawarli umowy zlecenia i pominięcie istotnej okoliczności, że Szpital nie ma możliwości zsumowania należności otrzymanej przez ubezpieczonych z tytułu zawartych umów zlecenia z wynagrodzeniem za pracę, a tym samym obliczenia i potrącania na rzecz ZUS należnych z tego tytułu składek, a nadto Szpital nie

wypłacając, czy też nie stawiając do dyspozycji ubezpieczonego wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia zawartej z podmiotem zewnętrznym nie ma możliwości potrącenia składek ubezpieczeniowych od wynagrodzenia, którego nie wypłaca,

4) art. 83 § 1 pkt 1 ustawy systemowej poprzez jego niezastosowanie, a z którego wynika, że organ (ZUS) w pierwszej kolejności powinien wydać decyzje o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego,

5) art. 26 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie, a z którego treści wynika, że umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne jest umową nazwaną, do której nie mają zastosowania przepisy Kodeksu cywilnego.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i stwierdzenie, że Szpital nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonych z tytułu umów zlecenia zawartych przez ubezpieczonych z podmiotem zewnętrznym w ramach których ubezpieczeni świadczyli usługi na rzecz tego podmiotu ,

2. oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych, ewentualnie

3. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że spór, jaki zaistniał w sprawie, sprowadzał się do kwestii interpretacji przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 205, poz. 1585 ze zm.). Chodzi bowiem, czy w przedstawionych wyżej okolicznościach Szpital ma status płatnika składek, ze wszystkimi tego konsekwencjami prawnymi. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy znajduje zastosowanie pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r, II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46, zgodnie z którą pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczeni emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy. Szczególnie znaczenie ma argumentacja prawna Sądu przedstawiona w uzasadnieniu wyroku, podziеляjąca argumentację Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności odwołał się do przepisu art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przepis ten, zdaniem Sądu, rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji. Pierwszą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z wymienionych umów prawa cywilnego, przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy. Drugą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest to, że - będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą. W konsekwencji, nawet, gdy osoba ta zawarła umowę z osobą trzecią, to pracę w jej ramach wykonuje faktycznie dla swojego pracodawcy. Zdaniem skarżącego właściwym byłoby uznanie, że to pacjent szpitala uzyskuje rezultaty takiej pracy. Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, że skoro z art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, iż w stosunku do pracownika płatnikiem składek jest pracodawca, a art. 8 ust. 2a tej ustawy rozszerza pojęcie pracownika to należy go uznać na potrzeby ubezpieczeń społecznych za pracownika tego właśnie pracodawcy. Za taką wykładnią przemawia także zdaniem Sądu art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według którego w przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy zlecenia lub innej

umowy o świadczenie usług. Pracodawca, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy.

W kontekście przedstawionego powyżej poglądu prawnego Sąd uznał, że w okolicznościach sprawy to Szpital jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne dla swoich pracowników, wymienionych w zaskarżonych decyzjach ZUS, którzy jednocześnie byli zleceniobiorcami Spółki Partnerskiej z którą Szpital zawarł umowy o świadczenie usług medycznych na określonych oddziałach Szpitala.

Sąd Najwyższy swoje stanowisko oparł na błędnej interpretacji art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych co zostało niestety utrwalone w orzecznictwie, w tym także potwierdzone w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie. Skarżący podziela stanowisko krytykujące cytowaną uchwałę Sądu Najwyższego. Przepis ten bowiem pozwala pracodawcy rozliczyć składki na ubezpieczenie, w sytuacji, gdy oprócz umowy o pracę zawarł on bezpośrednio ze swoim pracownikiem także umowę zlecenia. W takim stanie faktycznym pracodawca wypłacający wynagrodzenie z tytułu tych obydwu umów zawartych z tą sama osobą ma możliwość zapłaty jednej składki bez konieczności składania odrębnych deklaracji i taka była i jest istota tego przepisu oraz duch ustawy systemowej. Sąd pierwszej instancji stwierdził także, że zaistniały podstawy do zastosowania przepisu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ponieważ ubezpieczeni wymienieni w zaskarżonych decyzjach organu rentowego, świadczyli pracę zarówno na podstawie umowy o pracę, jak i na podstawie umowy zlecenia, w ramach umowy zlecenia wykonując obowiązki, które zdaniem Sądu były tożsame jak w przypadku obowiązków wynikających z umowy o pracę.

Skarżący stoi na stanowisku, iż ubezpieczony, w ramach umowy zlecenia z podwykonawcą, nie wykonywał usług medycznych pokrywających się z charakterem pracy świadczonej z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę łączącej go z płatnikiem. Umowa cywilnoprawna obejmowała pracę poza normalną ordynacją szpitala, tj. w trakcie godzin popołudniowych, nocnych i świątecznych na oddziałach Szpitala. Praca ta nie była pracą na dyżurze. Wszystkie podejmowane przez ubezpieczonego czynności były wykonywane w siedzibie pracodawcy, na rzecz jego pacjentów ale z umowy Szpitala z podwykonawcą wynika, że podwykonawca korzystał z pomieszczeń, sprzętu i aparatury odpłatnie. Świadczone przez ubezpieczonego w ramach umowy cywilnoprawnej usługi medyczne nie odpowiadają pracy wykonywanej przez niego na podstawie stosunku pracy z uwagi na to, że praca w ramach normalnej ordynacji szpitala, tj. w godzinach 8.00-15.00 jest pracą planową i różni się od pracy w godzinach popołudniowych, nocnych, wolnych od pracy, co znajduje potwierdzenie w umowie zlecenia, z której wynika, że zleceniobiorca wszystkie świadczenia ma wykonywać w trybie pilnym, a to już w sposób wystarczający różnicuje charter świadczonej pracy etatowej i usługowej/zlecenia. Brak jest zatem podstaw do uznania, że praca etatowa i praca na zlecenie są takie same.

Powołana w uzasadnieniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji uchwała Sądu Najwyższego zapadła na gruncie ściśle określonego stanu faktycznego, a także została podjęta w składzie trzyosobowym i nie może być wiążąca. Ponadto przedstawiony przez Sąd Najwyższy tok rozważań opiera się na takich założeniach, które nie znajdują odniesienie do przedmiotowej sprawy. Przywołana uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r była wielokrotnie krytykowana w literaturze prawniczej nie tylko z uwagi na jej niezgodność z konstrukcjami prawnymi ubezpieczenia społecznego ale także dlatego, iż prowadzi do naruszenia innych przepisów, jak np. ustawy o ochronie danych osobowych.

Istotnym problemem w przedmiotowej sprawie jest przypisanie przez Sąd innego znaczenia przyjętemu w prawie określeniu „pracować na rzecz”. W prawie określenie to wskazuje tego „kto odnosi bezpośrednio korzyść z zawarcia danej umowy i ponosi ryzyko z tym związane”. Oczywistym jest, że z punktu widzenia prawa nie można więc wykonując umowę zawartą z jednym podmiotem, działać na rzecz innego. Należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy uchwałą nadał art. 8 ust. 2a ustawy inną treść, całkowicie odmienną od zamierzonej przez ustawodawcę. Z tych też względów nie można podzielić interpretacji przepisu art. 8 ust. 2a dokonanej przez Sąd Najwyższy i podzielanej przez Sąd Okręgowy w Lublinie i nie powinna mieć ona zastosowania do stanu faktycznego ustalonego w przedmiotowej sprawie.

Przepis ten nie może mieć zastosowania na zasadzie uznaniowości w sytuacji, kiedy umowa zlecenia zawierana jest przez pracownika z innym podmiotem, niż pracodawca. Rozciągnięcie obowiązku wspólnego rozliczania i zapłaty

składek od wynagrodzenia wypłacanego przez inny podmiot jest sprzeczne z art. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że składkę nalicza podmiot, który wypłaca wynagrodzenie. Sąd Najwyższy zastosował niedopuszczalną rozszerzającą wykładnię pojęcia "płatnik" wynikającego z art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym płatnikiem składek jest pracodawca w stosunku do pracowników także w znaczeniu pojęcia "pracownik" na gruncie art. 8 ust. 2a ustawy

Apelujący podniósł, że w niniejszej sprawie były i są podstawy do odstąpienia od zastosowania poglądu prawnego wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r, II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46, tym bardziej, że apelujący przedstawił merytorycznie doniosłe argumenty.

Skarżący podniósł też, iż podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a ustawy za pracownika jest objęcie jej obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalne rentowym, chorobowym i wypadkowym tak, jak pracownika, na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy. Zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 ustawy systemowej obowiązek ten obciąża płatnika składek/pracodawcę, a skoro płatnik składek nie dopełnił tego obowiązku, to właściwy organ w trybie art. 83 § 1 pkt 1 ustawy powinien wydać decyzje o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u tego płatnika składek tak jak pracownika, z tytułu umowy zlecenia zawartej przez niego z podmiotem zewnętrznym. Dopiero po wydaniu takiej decyzji ustalającej podleganie ubezpieczeniu ZUS może wydać decyzje określającą wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 4 kwietnia 2013 r, III AUa 32/13).

W ocenie strony skarżącej apelacja jest w pełni uzasadniona i w tym stanie rzeczy wyrok Sądu powinien być zmieniony, o co skarżący wniósł jak na wstępie .

Odpowiadając na apelację (...) Szpitala (...) w L. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie apelacji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne ubezpieczonej E. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...) Szpital (...) w L.. Jak wynika z analizy akt sprawy ubezpieczona będąc pracownikiem (...) Szpitala (...) w L. wykonywała również na rzecz Szpitala pracę w ramach umowy zlecenia zawartej ze (...)Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...). W podstawie wymiaru składek uwzględniono więc także wynagrodzenie uzyskane przez ww. z tego tytułu. Zgodnie z art 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej - za pracownika w rozumieniu ustawy uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła; pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonu; -pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. W przypadku pracowników, o których mowa w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 4 pkt 10 w związku z art. 18 ust. 1 s.u.s.) uzyskiwany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy i przedmiotowych umów zlecenia.

Zdaniem organu rentowego Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że żądania zgłoszone prą odwołującego się nie zasługują na uwzględnienie. Wyrok oddalający odwołanie wnioskodawcy i utrzymujący w mocy decyzję organu rentowego został wydany w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, odpowiada prawu, zatem wniosek organu rentowego o oddalenie apelacji jest zasadny.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości zarówno ustalenia faktyczne jak i wywody

prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r, II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji nie są trafne. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i rozważył wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Istota sprawy sprowadzała się do zbadania, czy zainteresowana jest pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a tym samym, czy jej pracodawca jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od przychodu uzyskanego w ramach stosunku pracy, jak i umowy zlecenia zawartej ze (...)Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...).

Badając te okoliczności Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 8 ust. 2a cytowanej ustawy i słusznie przyjął, iż na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych pojęcie pracownika jest szersze, niż na gruncie prawa pracy. Pracownikiem nie jest bowiem wyłącznie osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, spółdzielczej umowy o pracę, powołania, mianowania i wyboru (art. 2 k.p.) ale również osoba, która w oparciu o umowę agencyjną, umowę zlecenia lub inną o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowę o dzieło zawartą z innym podmiotem wykonuje pracę na rzecz swojego pracodawcy. Istotne jest zatem związanie stosunkiem pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonuje pracę w ramach umowy wymienionej w treści cytowanego przepisu, którą zawarła z innym podmiotem. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Zainteresowana pozostawała w stosunku pracy z wnioskodawcą, a jednocześnie zawarła umowę zlecenia ze (...)Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze,(...) i wykonywała zatrudnienie w ramach tej umowy na rzecz swojego pracodawcy. Tym samym w okresie trwającej umowy zlecenia była pracownikiem - po myśli art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

Nie zachodziła potrzeba wydawania oddzielnej decyzji w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym zainteresowanej. Nie było bowiem sporu co do tego, że w Szpitalu (...) zainteresowana zatrudniona była na podstawie umowy o pracę, natomiast ze (...) Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...)zawarła umowę zlecenia. Natomiast w stanie faktycznym sprawy, przy treści art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, prawidłowo zostało ustalone, że szerokie rozumienie definicji pracownika powoduje, iż składki na ubezpieczenia społeczne od tak ustalonego przez strony stosunku ubezpieczeniowego odprowadza płatnik - pracodawca. Nadto Szpital, jeżeli uważał, że konieczne jest wydanie decyzji w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym miał prawo złożyć do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o wydanie takiej decyzji.

Przy czym przepis art. 8 ust. 2a stanowi usankcjonowany prawnie wyjątek od reguły, że składki opłacane są przez płatnika wypłacającego wynagrodzenie za pracę i odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 4 pkt 2 lit. a) oraz art. 18 ust. 1a w związku z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych.

Nie został naruszony przepis art. 83 § 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Stosownie do tego przepisu Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: 1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych; 2) przebiegu ubezpieczeń; 3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek; 3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek; 4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych; 5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Przepis przedstawia przykładowo przedmiot decyzji, jakie mogą być wydawane przez ZUS. ZUS nie ma obowiązku wydawania takich decyzji i zazwyczaj wydaje je, gdy są wątpliwości co do okoliczności dotyczących ubezpieczeń społecznych, czy wymiaru składek, lub gdy jest w konkretnym zakresie spór w sprawie.

Nietrafne jest stanowisko apelującego, wedle którego zainteresowana nie wykonywała pracy na rzecz szpitala ale na rzecz pacjentów. Zadaniem szpitala jako przedsiębiorstwa podmiotu leczniczego, jest wykonywanie działalności leczniczej, polegającej na udzielaniu pacjentom świadczeń zdrowotnych - art. 2 ust. 1 pkt 9 z zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r o działalności leczniczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r Nr 217). Tym samym to szpital, a nie jego pracownicy, czy świadczeniobiorcy, świadczy usługi lecznicze. Zainteresowana zarówno w ramach stosunku pracy

jak i w ramach zawartej ze (...)Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...) i umowy zlecenia wykonywała pracę na rzecz szpitala, świadcząco usługi lecznicze na rzecz pacjentów.

Skoro zainteresowana była pracownikiem szpitala również w ramach zawartej umowy zlecenia, to szpital jako pracodawca jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy - art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (por. orzecznictwo Sądu Najwyższego: uchwała z dnia 2 września 2009 r, II UZP 6/2, OSNP 2010/3-4/46, wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r, I UK 252/09, wyrok z dnia 18 października 2011 r, III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w powyższych orzeczeniach.

Nie jest skuteczny zarzut naruszenia art. 26 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie, a z którego treści wynika, że umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne jest umową nazwaną, do której nie mają zastosowania przepisy Kodeksu cywilnego.

Przepisy powołanej ustawy dotyczą procedury zawierania umów pomiędzy samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej, który jest uprawniony do udzielania zamówienia na świadczenia zdrowotne, a podmiotem przyjmującym zamówienie. Szczególne unormowanie i charakter takiej umowy nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne nie stanowi tytułu ubezpieczenia. Istotne znaczenie ma natomiast umowa zawarta pomiędzy (...)Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...), a zainteresowaną i sposób jej realizacji. Oczywiście zgodzić się należy z apelującym, że beneficjentami umów o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne są pacjenci, co tylko wzmocnia tezę, iż to Szpital i (...)Ortopedzi Dziecięcy w L. - Lekarze, (...)świadczą usługi lecznicze na rzecz pacjentów, a nie zatrudnieni przez te podmioty pracownicy, czy zleceniobiorcy. Te osoby wykonują bowiem pracę na rzecz szpitala.

Poza treścią zaskarżonej decyzji i istotą sporu pozostaje sposób sporządzania przez płatnika składek dokumentacji dotyczącej odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest trafny i zgodny z obowiązującymi przepisami zaś apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 kpc.

Barbara Mazurkiewicz - Nowikowska Krystyna Smaga Małgorzata Pasek